

CATALUNYA

revista d'opinió confederal * època II

CNT,

octubre 1976 n.1

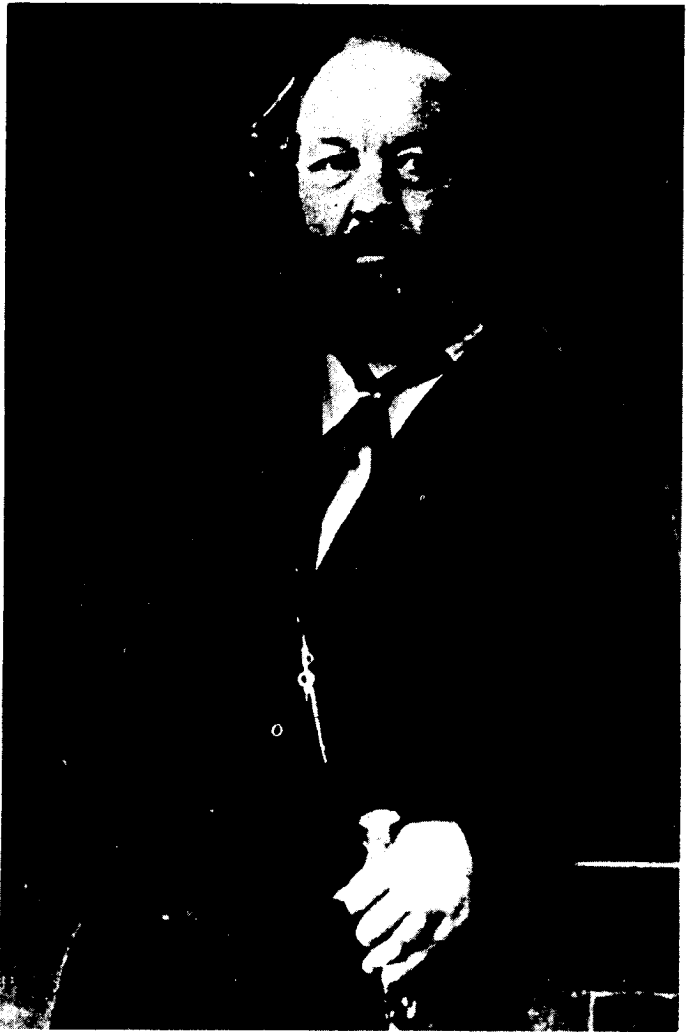
AIT

"CATALUNYA" surt a la llum inspi^{CEDOC}rada en els corrents llibertaris i federalistes - essència genuina de la C.N.T - i ve per defensar en la nostra propia llengua els principis de la llibertat i la igualtat més absolutes. Ho fem així, com en la primera època - 1937 -, perquè sentim la necessitat d'una publicació en català que interpreti amb la fidelitat més sencilla els problemes dels treballadors que vivim a Catalunya.

"CATALUNYA" saluda fraternalment a tots els oprimits i es posa al seu costat, oferint-los les seves pàgines, en la lluita per la llibertat.

QUI SOC

En el centenari de la mort de Miquel Bakunin reproduïm, en homenatge al company i a la seva obra, un fragment del seu text: "La Commune de Paris et la notion de l'Etat". 1870. Un dels pocs textos on Bakunin parla d'ell mateix

No soc un savi, ni un filòsof, ni tant sols un escriptor d'ofici. He escrit molt poc en la meua vida i només, per dir-ho així, en defensa pròpia, i encara quan una convicció apassionada m'ha forçat a vencer la meua repugnància instintiva contra tota exhibició de la meua persona en públic.

Qui soc, doncs, i que hem fa publicar ara aquest treball? Soc un perseguidor apassionat de la veritat i un enemic aferrissat de les ficcions nocives amb les quals el partit de l'ordre, aquest representant oficial, privilegiat i interessat per totes les estupideses religioses, metafísiques, polítiques, jurídiques, econòmiques i socials, presents i passades, preten encara avui abatre i subjugar el món.

Soc un amant fanàtic de la llibertat, considerant-la l'únic mitjà gracies al qual es poden desenvolupar i engrandir la intel·ligència, la dignitat i la felicitat dels homes; no parlo d'aquella llibertat formalitzada, concedida, mesurada i reglamentada per l'Estat, mentida eterna que en realitat només representa el privilegi d'alguns fonamentat en l'esclavatge de tots; no parlo tampoc d'aquella llibertat individualista, egoista, mesquina i fingida, propagada per l'Escola de J.J.Rousseau, i altres escoles del liberalisme burgès, i que considera l'anomenat dret de tots representat per l'Estat, com el limit del dret de cadascú, i que condueix necessàriament i sempre a la reducció del dret de cada u a zero.

No, parlo només de l'única llibertat que és veritablement digna d'aquest nom, la llibertat que consisteix en el plé desenvolupament de

totes les forces materials, intel·lectuals i morals que és troben en una situació de facultat latent en cadascu; la llibertat que no reconeix altres restriccions que les imposades per les lleis de la nostra pròpia naturalesa; de tal manera que parlant amb justesa no hi ha restriccions, car aquestes lleis no ens han estat imposades per cap legislador extern que estigui al nostre costat o per sobre de nosaltres; ens son immanents, inherents, constitueixen la mateixa essència del nostre ser, tan material com intel·lectual i moral; en lloc, doncs, de creure que son un limit, les hem de considerar les condicions autèntiques i la justificació efectiva de la nostra llibertat.

Entenc que aquesta llibertat de cadascu, en lloc de limitar com si fos un línia divisòria la llibertat dels altres, suposa la seva confirmació i la seva extensió fins al infinit; la llibertat il·limitada de cada u per la llibertat de tots, la llibertat per la solidaritat, la llibertat en la igualtat; la llibertat triomfant sobre la força brutal i el principi d'autoritat que ha estat sempre la expressió ideal d'aquesta força; la llibertat, que després d'haver destruït tots els idols celestials i terrenals, fundarà i organitzarà un nou món, el de la humanitat solidària, sobre les runes de totes les Esglésies i de tots els Estats.

Soc un conveçut partidari de la igualtat econòmica i social, car sé que fora d'aquesta igualtat, la llibertat, la justícia, la dignitat humana, la moralitat i el ben estar dels individus i també la prosperitat de les nacions només seran mentides. Però, partidari tan mateix de la llibertat, condició primera de la humanitat,

crec que la igualtat s'ha d'establir al mon per mitjà de l'organització espontànea del treball i de la propietat col·lectiva de les associacions productores lliurement organitzades i federades en comunes, federades també espontaneament, però no per l'acció suprema i tutelar de l'Estat.

Aquest és el punt que divideix principalment els socialistes o col·lectivistes revolucionaris dels comunistes autoritaris partidaris de la iniciativa absoluta de l'Estat. Els objectius son els mateixos, uns i altres volen la creació d'un ordre social nou fonamentat unicament en la organització del treball col·lectiu, inevitablement imposat a tots per la mateixa força de les coses, aunes condicions econòmiques iguals per a tots, i sobre l'apropiació col·lectiva dels instruments de treball.

Unicament que els comunistes s'imaginem que hi podran arribar per mitjà del desenvolupament i de l'organització de la força política de les classes obreres i principalment del proletariat de les ciutats amb l'ajuda del radicalisme burgès, mentre que els socialistes revolucionaris, enemics de tota barreja i de tota aliança equívoca, pensen, pel contrari, que només podran assolir aquest objectiu gràcies al desenvolupament i l'organització de la força, no la política, sino la social, i per tant antipolítica de les masses obreres de les ciutats i del camp,

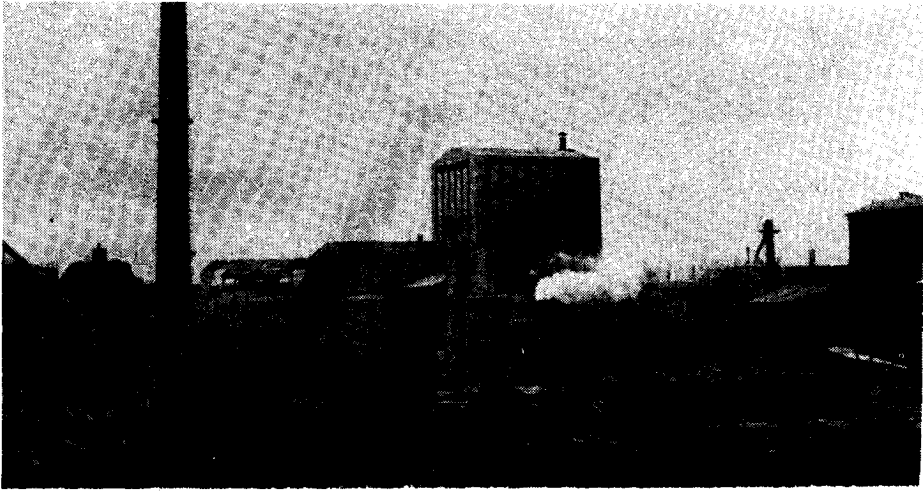
amb l'adhesió de tots els homes de bona voluntat de les classes superiors que, trencant amb el seu passat, voldran francament unir-se a ells i acceptar integrament el seu programa.

Aquesta divergència dona lloc a dos mètodes diferents. Els comunistes creuen que han d'or-

ganitzar les forces obreres per apoderar-se de la potència política dels Estats. Els comunistes són partidaris del principi i de la pràctica de l'autoritat, els socialistes revolucionaris només tenen confiança en la llibertat. Uns i altres igualment partidaris de la ciència que ha de destruir la superstició i reemplaçar la fe, els primers voldran imposar-la, els altres s'esforçaran en propagar-la, per tal de que els grups humans, convençuts, s'organitzin i federin espontaneament i lliurement, de baix a dalt, per moviment propi i d'acord amb els seus autèntics interessos però mai seguint un pla establert per endavant i imposat a les masses ignorants per algunes intel·ligències superiors.

Els socialistes revolucionaris creuen que hi ha més raó pràctica i esperit en les aspiracions instintives i en les necessitats autèntiques de les masses populars que en la intel·ligència profunda de tots aquests doctors i tutors de la humanitat que, degut a tantes temptatives frustrades per fer-la feliç, pretenen afegir-hi els seus esforços. Els socialistes revolucionaris creuen, contràriament, que la humanitat s'ha deixat governar massa temps, i que la font dels seus mals no resideix en una o altra forma de govern, sino en el principi i en el fet mateix del govern, sigui el que sigui.

Es en definitiva la contradicció, convertida ja en històrica, que hi ha entre el comunisme científicament desenvolupat per l'escola alemana i acceptat parcialment pels socialistes americans i anglesos, d'una part, i el proudhonisme profundament desenvolupat fins a les últimes conseqüències, de l'altra, acceptat pel proletariat dels països llatins.

QUINES PENQUES!

LANCASTER

La vida moderna exige afrontar esta paradoja: vivir plenamente, es decir, exponerse a todo, y conservar un cutis fresco, juvenil y natural.

Hoy, nuestro rostro vive en un ambiente donde sufre agresión tras agresión. El aire está contaminado por los humos y los gases. El agua está contaminada por los detergentes y las materias solubles que le son arrojados cada día. La lluvia se carga de partículas ácidas que flotan en la atmósfera y atacan la epidermis.

Los elementos naturales que segregan la piel no son ya suficientes para proteger el cutis. Ni para nutrir las células, origen de su salud y de su esplendor. Y la piel envejece y se arruga, se arruga demasiado rápidamente.

LA PIEL DE SU ROSTRO NO PERMANECERA
MUCHO TIEMPO TERSA EN SUPERFICIE SI LAS CELULAS
QUE LA COMPONENTEN NO ESTAN SANAS EN PROFUNDIDAD.

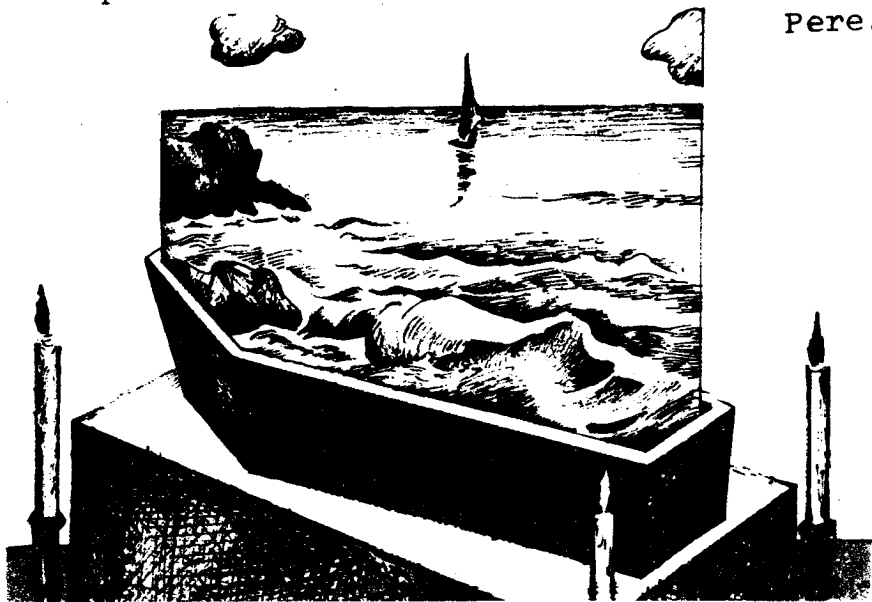
Ante esta situación, Lancaster ha puesto a punto en sus Laboratorios una gama de productos específicos para mantener verdaderamente y regenerar verdaderamente la piel del rostro: «LES SPECIFICS» de LANCASTER.

"Ells" ho diuen: els elements naturals que segregan la pell ja no són suficients per protegir-la. Es cert, la contaminació del mitjà

ambient també afecta a l'home. I la solució?. Segons els senyors de la Lancaster consisteix en utilitzar una potinga que han inventat els seus laboratoris després d'anys d'estudi i milions de pessetes invertides. Grans quantitats de cosmètics per contrarrestar els efectes de la pol·lució. Però, i la causa?: dotzenes de fàbriques de productes químics, d'insecticides, de pintures, ... de cosmètics, com la Lancaster. Dotzenes d'empreses que per tal d'augmentar la rentabilitat no dubten a pol·lucionar l'aigua dels nostres rius, la nostra terra, l'aire que respirem. I encara tenen les penques de destinar els seus laboratoris a preparar nous cosmètics que amagaran els efectes de la pol·lució, i continuaran contaminant-nos amb les deixes industrials, amb els fums i directament a la nostra pell.

I és clar que sí !. perquè lluitar contra la pol·lució ? és més rentable matar els homes per a poder vendre taüts!.

Pere.

LA IMMIGRACIO

La industrialització creixent de Catalunya i especialment de l'àrea metropolitana de Barcelona en els darrers anys i una deficient estructura agrària arreu de la Península, especialment al Sud, fa que milers de persones deixin la terra que els va veure néixer amb l'esperança de refer una nova vida a la "capital".

La ciutat no acull els immigrants amb els braços oberts. Hauran de vencer moltes dificultats abans de que trobin un treball mal pagat, en unes condicions d'exploració que per subtils, no deixen d'ésser opressives. La gent ha d'amuntegar-se a les ciutats satèl·lit, autèntic barraquisme vertical, amb pisos en pèssimes condicions d'habitabilitat. Generalment viuen en nuclis de coneguts, d'una mateixa regió. Hi ha molts blocs amb majoria d'habitants provinents d'una petita comarca, d'un mateix poble.

En aquestes ciutats satèl·lit no s'hi troben les més mínimes organitzacions socials d'esbarjo, a les poques existents és difícil assistir-hi després d'una jornada laboral llarga i uns transports públics deficients que l'allarguen encara més, acompanyat per l'actual manca d'atracció d'aquest tipus de centre, atracció no de tipus formal sino de fons ja que les actuals no responen als interessos generals dels immigrants i treballadors en general.

Cal sumar-hi el paper jugat per el feixisme que ha esclafat totes les centrals obreres i tots els llocs de discussió, entreteniment, etc, creades per aquestes centrals obreres. Només van ser permeses comptades associacions catòliques i, com és lògic, les del feixisme.

A tot aixó es sobreposa un fet discriminador: els pitjors llocs de treball son per als immigrants peonantje no especialitzat, que la "burguesia catalana" necessita en els any d'expansió.

Davant d'aquest fet, l'immigrant es troba isolat i només amb dos opcions: intentar assimilar la nova cultura en que està immers o rebutjar-la i tancar-se individualment o en un nucli de desarrelats com ell.

Dissortadament el primer camí és difícil i tota mena de dificultats fan que solsament un minoria arribi.. La gran majoria pren el segon camí que els impossibilita completament per a sentir-se partíceps del fet nacional. Creen falses polèmiques al seu voltant: "los catalanes son unos...." que es dirigeixen a una burgesia que erroniamment identifiquen amb el poble català.

Ha d'èsser la nostra feina el trencar les suspicàcies d'un i altre costat, gràcies a la creació d'ateneus llibertaris on tots els obrers és trobin, i surti d'ells una solució a aquest problema. Una discussió oberta sobre tots els problemes de la vida quotidiana, unes lluites que faran molt més bé que les muntanyes de tinta impresa que parlen d'aquest fet,

Vull fer una crida a la gent que estigui disposada a portar endavant aixó que dic. Que es posin en contacte amb la redacció d'aquesta revista, per unir-nos i començar realitzacions pròpies des de un punt de vista solidari i unes discussió seriosa en el propi marc: l'ateneu.

A l'ensem agraiem totes les col.laboracions, siguin articles, conferències, etc, que ens siguin proposats

Marçal

COLUMNA VERTEBRAL: SAGETA DE FOC

Al meu germà

LLUITA × BELLES GESTES I ACCIONS = Eterna espiral vers l'Infinit.

VICTÒRIA

VOLUNTAT × UN DESIG BOIG DE CÓRRER; i córrer sempre als cims, així com fuig la cérvola.

JOVENTUT

Un jaç arran de la carretera
per als vells i els que cauen.
—NO HI VULGUEU SABER RES;
si acàs, que ells mateixos s'aixequin.

Hi ha un HOME a la presó
dels que avançaven.
JUNTEU-VOS,
traieu-li l'embaràs que li oprimeix les mans.
PERQUÈ FACI CAMÍ.

Al desencoratjat no l'atieu.
Ni al fanàtic absurd.
Deixeu-los barallar,
que es destorbin a ells sols.

Experiència,
moral,
sistemes de govern,
sistemes filosòfics,
religions:

SOFISMES

Sofismes els sofismes per als qui només veuen amb els ulls del cervell.

Mes... si cal governar i dirigir,
agafeu una tralla.
Us estimaran més, i àdhuc obeiran.
—NO VULGUEU GOVERNAR.

Amunt! Amunt! Encara més...
A on anem? No és bo preocupar-se'n.

Suara ha sortit del niu un oronell.
—AIXÒ JA ÉS UN CAMÍ.

SEMPRE AMUNT!

SAGETA DE FOC

LLUITAR EN CATALÀ

No fa gaire era normal, si parlaves català, que et contestessin: "Hable el idioma del imperio" o "Hable cristiano", o qualsevol altre de les moltes cretinades que són conegudes de tots. El poble català durant molts anys no ha pogut expressar-se públicament en la seva llengua.

Amb la perduda de la guerra i la desfeta del procés revolucionari arribà la prohibició de la llengua i es castigava severament a qui la infringia. Els catalans vem haver de sotmetrens i renunciar a aquest dret i a molts altres. En aquesta època els centralistes (sempre el centralisme, engendrador de despotismes) van voler imposar la idea de que l'Estat espanyol era una unitat natural, una comunitat cultural. Aquesta és la mes gran de totes les falsetats aixecades per el regim que va neixer amb en Franco. L'Estat espanyol no és més que un territori tancat entre fronteres per protegir una pila d'interessos econòmics i polítics dels capitalistes (catalans i castellans). Res més !. La península ibèrica està formada per una colla de nacions diferents que tenen dret a ser reconegudes, que tenen drte a expressar-se en la seva pròpia llengua i a que siguin respectades les seves costums. Però la política imperialista del regim necessitava eliminar totes les característiques diferencials dels pobles sotmesos. Un imperi cal que sigui "Uno, Grande y Libre"

és a dir s'ha de sotmetre a tothom a acceptar el mateix esquema mental. Eliminant la llengua pròpia d'una nació es fa el primer i més important dels passos per destruir-la.

Després dels primers anys la política anti-catalana del regim va variar lleugerament, el bestialisme inicial s'anà compaginant amb una política sistemàtica de castellanització.

En aquest sentit el paper més important el va jugar l'ensenyament en castellà, els mitjans de comunicació i la vida oficial.

Gràcies a quaranta anys de lluita constant em recuperat part del camí perdut, però cal que el procés de normalització del català segueixi cada vegada més depressa. Cal que ens sigui reconegut el dret a expressar-nos sempre en la nostra pròpia llengua, a l'escola, en els diaris, a les assemblees, a la TV, en els centres oficials, ...

No n'hi ha prou amb el reconeixement de "las peculiaridades regionales", ni amb la cooficialitat del català si els centres oficials utilitzen sempre el castellà, l'escola pública és en castellà, la TV (el més poderos dels mass-media) és en castellà, i tots plegats continuent portant a terme una política de castellanització i anti-catalana.

Cal que tots contribuïm al procés de normalització de la nostra llengua. El lliure ús del català no ha de esser un resultat del camí revolucionari, és una necessitat previa, els catalans volem lluitar contra el capitalisme en la nostra pròpia llengua.

Pere.

ANEM A LA CNS
A DEFENSAR
ELS NOSTRES
INTERESSOS

SI
SENYOR

alternativa llibertària als "ajuntaments democràtics"

Aquest estudi neix de la necessitat d'una alternativa del moviment llibertari a la campanya: per uns "Ajuntaments democràtics." Podria semblar, en principi, que no és una qüestió a tractar en el si de la C. N. T., i això fora veritat, si el nostre sindicat fos simplement un sindicat reivindicatiu, però ja que qüestionem l'actual organització social, i pretenem construir una nova societat basada en el Comunisme Llibertari, no podem limitar-nos a l'àmbit de la producció. Es fa necessari també, proposar una alternativa d'organització, en l'àrea de la reproducció de la força de treball.

Aquest interès per aspectes socials, no lligats directament al camp de la producció, no és nou a la CNT, com podem comprovar revisant les ponències presentades al Congrés de Saragossa de 1936. Es precisament a partir d'una d'aquestes ponències, la que fa referència al Concepte Confederal del Comunisme Llibertari, que hem elaborat l'alternativa a la campanya.

El nostre treball consta de tres nuclis ben diferenciats, en primer lloc s'estudia la creació històrica dels Ajuntaments, de cara a mostrar la seva pertanyença a l'Aparell d'Es-

tat. En segon lloc s'assenyala la ineficacia dels Ajuntaments com a instrument de lluita en mans de la classe treballadora. Finalment, el tercer punt proposa una alternativa a les organitzacions de lluita urbana.

1: Història de la institució

1.1: L'Ajuntament (com a organisme tancat, separat del poble), que havia estat creat a Castella a meitat del segle XIV, substituïnt al "concejo" (assemblea general de veïns), per a servir d'instrument a la intervenció política dels monarques castellans en la vida municipal, es introduït a Catalunya per Felip V, amb el Decret de Nova Planta, - "Quedan extrictos y abolidos todos aquellos congresos, juntas, consejos o ayuntamientos, que en los lugares de Catalunya en numeroso concurso de personas solian congregarse al toque de campana, trompeta o voz, o bien en otra cualquier forma refundiéndose en ellos toda la representación de aquel pueblo, y siendo estos numerosos concursos de gentes regularmente, no sólo perniciosos al Estado ... quedan totalmente abolidos y extintos y refundido todo el poder que ellos antes ejercían, en las personas del bayle y regidores". Per suposat que l'elecció de batlles i regidors sempre -"pertenece a nos, y real audiència, libre absolutamente" (1)

1.2: Veiem per tant, com ja des de la seva creació, l'Ajuntament forma part de l'Aparell d'Estat. Es tracta de l'últim graó de l'Administració, i es contitueix en centre de poder polític, per delegació del poder central.

1.3: En els governs democràtics, la institució municipal, mitjançant les eleccions, intenta amagar la seva pertinença a l'Aparell d'Estat, fent creure que es tracta d'un problema de persones ("el que fa falta es gent honorada als A-juntaments") i no d'un problema de la mateixa institució (2).

2: Ineficàcia dels Ajuntaments, com a "centres de poder" per a la classe treballadora.

2.1: Donat que l'Ajuntament forma part de l'Aparell d'Estat, mentre aquest estigui en mans de la burgesia, l'Ajuntament no pot constituir un centre de poder per a la classe treballadora, ja que: "per a les classes dominades, el poder polític consistiria en la possibilitat de modificar les relacions de producció" (3), la qual cosa és absolutament impossible de realitzar des de l'Ajuntament. "Solsament així pot ésser compatible la dominació social amb la democràcia política" (4).

2.2: Les atribucions dels Ajuntaments estan limitades pels nivells superiors de l'Aparell d'Estat, de cara a evitar l'utilització d'aquells, com a centres de poder polític, en cas d'ésser conquerits per l'oposició, així:

a) Els Ajuntaments estan privats de l'exercici de la repressió, que queda com a patrimoni exclusiu de l'Estat.

b) Els Ajuntaments es troben en una situació de dependència econòmica respecte de l'Administració, que centralitza i reparteix els impostos.

2.3: L'Ajuntament suposa la delegació del po-

der polític dels ciutadans, en una minoria. Els Ajuntaments democràtics es transformen per al ciutadà normal, no en una participació activa en la política municipal, sino en un ritual, consistent en dipositar cada 3 o 4 anys, un tros de paper en una urna. Com a llibertaris ens oposem a aquesta delegació del poder, ja que creiem que la problemàtica urbana ens afecta a tots els ciutadans, i per tant l'hem de solucionar entre tots.

3: Alternativa llibertaria:

Ja que l'Ajuntament per la seva pertanyença i supeditació a l'Aparell d'Estat burgès, no pot esser utilitzat per les classes populars, en la seva lluita per una societat millor, ens caldrà buscar noves formes organitzatives.

L'organització de que ens hem de dotar ha de partir de dues bases. Per un costat ha de tenir en compte els objectius que volem assolir, mentre que per altra banda ha de partir de la realitat existent ara mateix.

3.1: Forma d'organització per una societat llibertaria:

3.1.1: Proposem en primer lloc, com a base, el Front Llibertari de Barri, que serà l'encarregat d'analitzar la problemàtica pròpia de cada barri, i intentarà buscar-ne les solucions. En ell hi tindran cabuda tots el veïns, i la seva forma organitzativa serà el federalisme (l'assemblea com a únic orgue decisor). Cada front serà autònom, i es federarà amb els de la seva comuna.

3.1.2: El Consell Comunal: el constitueix el

ple de delegats de Fronts de Barri de la federació local. Orgue de coordinació, "els seus càrrecs no tindran caràcter executiu ni burocràtic, havent de complir amb la seva missió de productors, reunint-se en sessions a l'acabar la jornada de treball" (5), els càrrecs han d'esser a més, controlats i revocables en qualsevol moment per la base. La comuna (municipi) serà autònoma i confederada amb la resta de comunes.

3.1.3: Federació de Comunes: les comunes es federaran per comarques, regions, nacions etc. de cara a una planificació racional del territori, i per a resoldre qüestions que afectin a varies comunes (per ex. la construcció d'una carretera).

3.1.4: Consell Confederal de Producció i Distribució (6): serà l'organisme que farà de pont entre la Producció (Confederació Nacional de Treball) i el Consum (Confederació Nacional de Comunes).

3.2: La situació actual:

Si deixem de banda l'organització actual que pot servir-nos, per arribar a la que avans proposavem, son les associacions de veïns.

Proposem per tant, en front de la campanya "Per uns Ajuntaments democràtics", la potenciació de les associacions de veïns.

Evidentment, no podem estar d'acord amb el tipus d'organització interna, oficial, de les actuals associacions de veïns, per l'existència de jerarquies i centres de poder.

La nostra actuació ha d'anar doncs encaminada

en primer lloc, a la transformació de les actuals associacions de veïns en Fronts Llibertaris de Barri.

NOTES:

- (1) L'Onze de Setembre i Catalunya, Ed. Undarius, col. textos, Barcelona 1976.
- (2) Christiam MINGASSON, Urbanismo y Práctica Política, Los Libros de la Frontera, Barcelona, 1974.
- (3) Ibidem.
- (4) Isidre MOLES "Las elecciones municipales a debate"; col. Alternativa. Barcelona, 1976.
- (5) Congrés de Saragossa 1936. Dictamen sobre el concepte del Comunismo Libertario.
- (6) Ibidem.

Llorenç.

---

quan cal aprendre la propia llengua

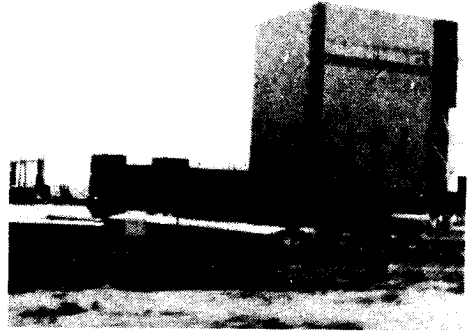
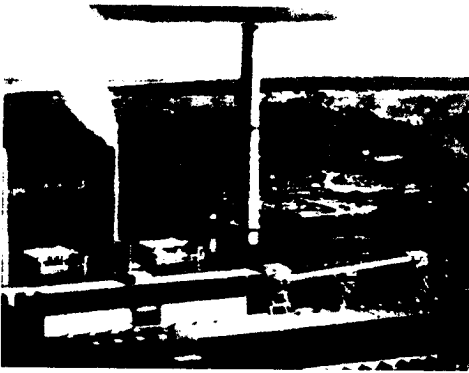
Quan l'article -el o la- va al davant d'una paraula que comença per vocal o h, s'escriu l'. L'article la, davant i,u,hi,hu, no s'apostrofa quasi mai: la idea, la unitat, la universitat, la història... ; només ho fa quan aquestes dues vocals són accentuades: l'única, l'illa, l'hulla

---

catalunya: una destrucció programada

Periodicament la nostra revista assumirà la defensa del patrimoni natural i artístic del País. Avui començarem per veure el caracter general que té la desastrosa panoràmica ecològica de Catalunya i quines són les raons. Dins de qualsevol regió natural existeix en principi un equilibri ecològic, és a dir totes les contrades tenen una capacitat determinada segons les seves condicions, aquest equilibri ecològic s'ha trencat fa molts anys a la nostra terra. Any rera any s'ha anat acumulant la indústria, així com ingents quantitats de treballadors arrancats de llurs terres i forçats a viure en condicions deplorables en barris perifèrics. La indústria catalana és, sense cap dubte, el principal agent destructor de la natura. Es, doncs, dolenta la indústria? No, ni molt menys, però en la societat capitalista la indústria esdevé un monstre incontrolat. Els capitalistes no dubten a destruir el paisatge sistemàticament, (contaminacions, com la del Ter tristament coneguda, fums...) si aixó els suposa beneficis. El més greu és que la industrialització irracional concentrada ha sobrepassat les possibilitats de Catalunya com a regió natural. Aquesta és la situació més perillosa car per les seves condicions físiques no és pot mantenir tanta concentració industrial. Aixó és veu clar en el

problema de l'aigua, per mantenir la concentració industrial a Catalunya hi ha el proposit d'arrabassar l'aigua de l'Ebre als companys aragonesos, donat que Catalunya no te prou aigua per satisfer les seves necessitats. Aquest desequilibri generalitzat sols te una conseqüència: la destrucció cada vegada més accelerada del patrimoni català.

El capitalisme a més de la indústria també actua activament en el procés destructiu en altres sectors. Així heu vist com el turisme ha provocat la construcció incontrolada de milers i milers de blocs de ciment. Mentre és construïa la "gran muralla" de ciment que avui són les nostres costes, queien anihilats els pobles mariners, els boscos i la fauna litoral. D'aquesta manera podriem seguir donant exemples: les urbanitzacions, els pròxims plans (ja començats) per consolidar la destrucció sistemàtica del Pirineu.....

La destrucció de la natura només té dos responsables que en realitat són un: el capitalisme i l'Estat, una minoria dirigent i explotadora que no dubta, en la seva irracional societat, a destruir el mitjà ambient per tal de continuar amb els seus beneficis i els seus privilegis. De la seva destrucció depen el que algun dia poguem refer la nostra terra.

Ferran.